

Til § 26.

Erhververen må, selv om erhvervelsen er betinget af landbrugsministerens tilladelse, have adgang til straks at opnå den retsbeskyttelse, som er en følge af adkomstdokumentets tinglysning. Dokumentet bør dog ikke kunne tinglyses endeligt, så længe tilladelse fra ministeren ikke foreligger, og det foreslås derfor, at der i overensstemmelse med reglerne i tinglysningsloven skal kunne foretages en foreløbig tinglysning, således at dommeren sætter anmelderen en frist, inden hvis udløb anmelderen må forevise den fornødne tilladelse fra ministeren. Af henvisningen til tinglysningslovens bestemmelser følger i øvrigt, at dommeren efter anmelderens begæring kan forlænge fristen, og at dokumentet indføres foreløbigt i tingbogen, men atter udslettes, hvis manglen ikke er fjernet inden den fastsatte dato.

Bestemmelsen i § 26, stk. 2, tjener til at fastslå, at vilkår, som landbrugsministeriet fastsætter som betingelse for erhvervelsen, ikke er at anse som en betingelse for adkomstens tinglysning, men må betragtes som vilkår, hvis tilsidesættelse medfører de i forslaget § 27, jfr. § 33, omhandlede følger.

Det er hensigten, at der skal fastsættes nærmere regler om den dokumentation, der skal forevises tinglysningsdommeren, når dokumenter vedrørende erhvervelse af landbrugsejendomme anmeldes til tinglysning.

Til § 27.

Den foreslåede bestemmelse gør det muligt for den, der ikke kan få tilladelse til at beholde en af ham erhvervet ejendom, selv at skille sig af med den, ligesom den giver den panthaver, der har overtaget en ejendom til brugeligt pant, men ikke kan få tilladelse til at fortsætte brugen, lejlighed til inden for en rimelig frist at realisere ejendommen eller afvikle brugspanteforholdet.

Til kap. VI og VII

Bestemmelserne i disse kapitler svarer i det væsentlige til indholdet af bestemmelserne i kapitel V i den gældende lov og omfatter desuden en række overgangsbestemmelser.

Bestemmelsen i § 30 har henblik på de overvejelser og forhandlinger, som har været ført om en dekoncentration af jordlovgivningens administration. Dette spørgsmål har været behandlet i et særligt udvalg under landbokommissionen. Udvalget har til kommissionen afgivet en foreløbig beretning, hvorefter en række af de beføjelser, der tilkommer de centrale styrelser og de eksisterende lokale instanser, foreslås henlagt til særlige jordnævn. Det er imidlertid fundet rigtigst at lade dette spørgsmål bero, indtil der er tilvejebragt nærmere klarhed over den fremtidige lovgivning om landbrugsejendomme.

Ved forslaget § 31 præciseres, at landbrugsministeren har bemyndigelse til at udfærdige de nødvendige forskrifter om, hvilke dokumenter der skal foreligge ved ansøgninger om tilladelser og dispensationer i henhold til loven.

I lovforslaget, som fremsattes i folketingsåret 1965-66, var det overensstemmende med landbokommissionens indstilling foreslået, at loven skulle optages til revision i folketingsåret 1969-70. Da lovforslaget genfremsattes i oktober 1966, ændredes denne frist, således at det nu i § 34, stk. 3, er foreslået, at loven tages op til revision i folketingsåret 1970-71.

Overgangsbestemmelserne i § 35, stk. 5 og 6, tager bl. a. sigte på bestemmelserne i § 9, stk. 4, i lov nr. 291 af 31. marts 1949 og bestemmelserne i § 3, jfr. § 7, i lov nr. 127 af 16. april 1957 om sammenslutningers og institutioners landbrugsjord.